

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB20 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB20 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 75.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb20-txt-shoot-n148.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB20:148

#

Forbilledet

Da J.Xstus levede, var han jo Forbilledet; Troens Opgave ikke at forarges paa dette enkelte Msk, som er Gud, men at troe – og saa at følge Xstum efter, blive Discipel.

Saa dør Xstus. Nu indtræder den væsentlige Forandring ved Apostelen Paulus. Han lægger uendelig Eftertrykket paa Xsti Død som Forsoningen; Troens Gjenstand bliver Xsti Forsonings Død.

Saaledes fjernes Forbilledet mere, qua Forbilledet. Saa længe Xstus levede og altsaa Forbilledet gik og stod herpaa Jorden: var Tilværelsen som sprenget – det Absolute sprenger altid Tilværelsen.

Nu indtræder Forandringen: Forbilledet vendes saaledes, at just dets Død, dets Forsoning[s]-Død bliver Det, som især fremhæves.

Medens Apostelen foredrager denne Lære, udtrykker imidlertid hans Liv Efterfølgelsen. Men at Intet blasphemisk skal fremkomme, som meente Apostelen ved sin Efterfølgelse at naae Xstus, bortdrager han Opmærksomheden fra Efterfølgelsen og fæster den afgjørende paa Forbilledets Forsonings Død.

Dette er Xstd. for os Msker. Xsti Liv paa Jorden er Xstd., som intet Msk. kan udholde den.

Saa i Tidernes Løb blev Efterfølgelsen igjen misforstaaet fremhævet.

Luther vendte saa igjen Forholdet rigtigt.

Men nu misbrugte man Luther, udelod aldeles Efterfølgelsen og tog »Naaden« forfængelig.

Efterfølgelsen skal være der, men ikke saaledes at man bliver sig selv vigtig ved den ell. vil ved den fortjene Saligheden. Nei Naaden er det afgjørende.

Men skal Forholdet være det sande, saa skal »Naaden« just Naaden foredrages af En, hvis Liv endog i strengeste Forstand udtrykker Efterfølgelsen. Er Den, som forkynder Naaden, En, hvis Liv udtrykker det Modsatte af Efterfølgelse: saa er det Naadens Forfængeliggjørelse. Nei, men naar En, hvis Liv endog strengt udtrykker Efterfølgelsen, forkynder Naaden,

saa er Forholdet det sande, Naaden holdes i Sandhed i Priis. Jo nærmere det, msklig talt, kunde synes at en Saadan var efter næsten at have Fortjenester – desto sandere saa hans Forkyndelse af, at det er idel Naade, at et Msk. frelses.

Man seer atter her, at Xstd. er i Forhold til, hvo der forkynder den – altsaa dog vel saa langt som muligt fra en »Lære.«

#